

**Ensimmäinen osio:
MENNEEN ELÄMÄN
TERAPIAN HYÖDYT**

1.

OMAN HYPNOOSITOIMINTANI ALKU

Seikkailuni hypnoosin parissa ovat johtaneet kahteentoista tätä edeltäneeseen kirjaan. Tunnen itseni usein *Star Trek* -hahmoksi, joka menee sinne, minne yksikään ihminen ei ole aiemmin mennyt. Olen matkannut ajan ja tilan läpi tutkimaan mennyttä historiaa sekä tulevia mahdollisuuksia. Olen matkannut tuntemattomille planeetoille ja tuntemattomiin ulottuvuuksiin sekä keskustellut useiden niin kutsuttujen ”muukalaisten” kanssa. Olen nähnyt kadonneiden sivilisaatioiden ihmeitä ja vastaanottanut tietoa niiden tuhosta. Kaikki tämä ilman scifi-maailmasta tuttua aikakonetta. Seikkailut eivät ole vaatineet muuta kuin ihmismielen käyttöä. Kaikki tunnettu sekä tuntematon on kätkeyty alitajunnan sopukoihin, missä se odottaa löytäjänsä. Tämä on samanaikaisesti työni sekä intohimoni. Pidän itseäni reporterina, tutkijana sekä ”kadonneen tiedon” metsästäjänä, vaikka suurin osa työstäni keskittyykin menneiden elämien regression kautta tapahtuvaan hypnoterapiaan. Ajattelen, että työni on tuntemattoman käsittelemistä, koska olen löytänyt hypnoosimenetelmän tai -tekniikan, jonka avulla mystisiä ja tutkimattomia maailmoja voidaan tunnistella ja tutkia.

Huomasin pian sen jälkeen, kun olin aloittanut toimintani tällä alalla, että työni kaarsi arkisesta ”kadonneen tiedon” pariin, sillä löysin informaatiota, joka oli unohdettu, haudattu tai jota ei oltu tunnettu alun alkaenkaan. Siirrymme uuteen maailmaan, uuteen ulottuvuuteen, jossa tätä tietoa arvostetaan ja sitä osataan hyödyntää. Tieto haudattiin ja kadotettiin, tai sitä pantattiin tietyistä syistä. Monet kadonneet sivilisaatiot väärinkäyttivät kykyjään eivätkä arvostaneet saavuttamaansa, joten tieto otettiin pois. Kenties aika on oikea näiden kykyjen, voimien ja tietojen uudelle tulemiselle, ja

niitä osataan arvostaa ja hyödyntää meidän ajanjaksossamme.

Työni päätavoite on toki terapoida ja auttaa ihmisiä toipumaan ongelmistaan tai ratkaisemaan niitä, mutta työni jännittävin ja innostavin osa, eli kakun kuorrutus on tutkia historiaa, ja palauttaa sen tietoa ja uusia teorioita takaisin meidän aikaamme. Se tuntuu ikään kuin haudatun aarrearkun löytämiseltä. Sanotaan, että mikään ei ole varsinaisesti uutta. Me ainoastaan elvytämme tietoutta, joka meillä kaikilla on ollut toisissa elämissä, mutta jonka olemme unohtaneet aikakausiensa saatossa. Olen tosin työni kautta huomannut, ettei sitä ole koskaan varsinaisesti unohdettu, sillä se on varastoituna alitajunnan muistipankkeihin. Se on vain odottanut oikeaa hetkeä ilmestyä jälleen esille. Tätä olen pyrkinyt toteuttamaan hypnoosityöni kautta.

Luennoin jatkuvasti ympäri maailmaa kirjojeni aiheista. Aloitan joka luennon lyhyellä henkilökuvallani, jotta yleisö ymmärtäisi miten informaatio on hankittu. Minua on syytetty kirjojeni tapausten keksimisestä ja kehuttu erinomaiseksi kaunokirjailijaksi. Mielestäni olisi paljon hämmästyttävämpi saavutus keksiä se kaikki, mistä kirjoitan sen sijaan, että vain raportoin siitä, mikä syvätranssissa ilmenee. Olen todella löytänyt tavan avata tarunomainen Pandoran lipas. Materiaalia virtaa jatkuvasti kohteideni alitajunnasta. Minun ei tarvitse kuin järjestellä se kirjoihini — mikä ei tosin ole helppo urakka.

Hypnoosijuureni ulottuvat aina 60-luvulle saakka, joten olen ollut alalla nelisenkymmentä vuotta. Varhaisaikoina käynnistysprosessi oli aikaa vievää sekä pitkäveistä. Siihen sisältyi ”kiiltelevän esineen tuijottaminen”, jossa esinettä roikotetaan tai heilutetaan kohteen silmien edessä. Tämän lisäksi pitkittyneeseen prosessiin sisältyi kaikkien kehonosien rentouttaminen. Sen lisäksi oli erilaisia testauksia transsin syvyyden arvioimiseksi ennen kuin itse sessio saattoi alkaa. Osaa menetelmistä käytetään ja opetetaan edelleen, vaikkakin useimmiten niitä näkee elokuvissa tai televisiossa draamatehosteina. Useimmat hypnotistit ovat siirtyneet käyttämään paljon nopeampia menetelmiä. Kehitin oman tekniikkani eliminoimalla alkuvaiheen aikaavievät ja tarpeettomat osat. Nykytekniikoihin kuuluu äänenkäyttö sekä mielikuvat

ja visualisoiminen.

Tutustuin jälleensyntymään sekä menneen elämän regressioon ensimmäisen kerran vuonna 1968. Mieheni Johnny työskenteli Yhdysvaltain laivastossa yli 20 vuoden ajan, ja hän oli juuri palannut palveluksesta Vietnamista. Meidät sijoitettiin Teksasiin ja yritimme palautua arkielämän keskelle oltuamme sodan vuoksi erillämme neljä vuotta. Mieheni (päähypnotisoija) ja minä työskentelimme nuoren naisen kanssa, jolla oli syömishäiriö. Hän oli ylipainoinen ja hänellä oli munuaisvaivoja, joten hänen lääkärinsä ehdotti, että hypnoosista voisi olla apua. Olimme tuossa vaiheessa tehneet ainoastaan tavanomaista hypnoosia ja keskittyneet huonojen tottumusten hoitoon: työskentelimme lähinnä henkilöiden kanssa, jotka halusivat eroon tupakasta tai pudottaa painoaan ja niin edelleen. Emme missään vaiheessa villeimmissä unelmissakaan ajatelleet saavuttavamme mitään sen kummempaa. Regressoimme naisen elämää taaksepäin ja etsimme merkittäviä tapahtumia, kun hän yhtäkkiä hyppäsi toiseen elämään *flapperiksi* kuohuvalle 20-luvulle Chicagoon. Olimme maltillisesti ilmaistuna yllättyneitä. Tarkkailimme miten hän muuntui eri persoonaksi, jolla oli erilainen ääntämistapa ja kehon maneerit. Hän kirjaimellisesti muuttui toiseksi henkilöksi silmiemme edessä. Tämä oli ensialtistumisemme jälleensyntymälle. Koko tarinan voi lukea kirjastani *Viisi edellistä elämää*. Tämä oli ensimmäinen koskaan kirjoittamani kirja.

Uteliaisuutemme sai meidät haluamaan lisätietoa jälleensyntymä-ilmioistä. Halusimme selvittää minne hypnoosi voisi johdattaa meidät. Regressoimme naisen viiden selkeästi toisistaan erottuvan elämän kautta siihen hetkeen kun Jumala loi hänet.

Kaikki sessiot tallennettiin tuon ajan ”kannettavalle” kelanauhurille. Sitä kutsuttiin kannettavaksi, vaikka se painoi järjettömästi ja se käytti suuria kahdeksan tuuman kelanauhoja. Noina aikoina ei ollut saatavilla ohjekirjoja, joista olisi voinut tarkistaa miten hypnotistin tulisi toimia tällaisissa tilanteissa. Ainoa tuolloin saatavilla ollut kirja oli Morey Bernsteinin *Search For Bridey Murphy*, jota silloin pidettiin klassikkona, mutta nyt se on niin arkinen, ettei sitä edes julkaistaisi. Se ilmestyi oikeaan aikaan. Meillä ei siis ollut mitään opasta matkatessamme ajassa taaksepäin

tämän naisen kanssa ja tarkkaillessamme kirjaimellisesti hänen muuttumistaan toiseksi henkilöiksi eri aikakausissa. Keksimme matkan varrella omat sääntömme, ja tulokset olivat huomionarvoisia. Yhtä lailla kukaan ei ollut kertonut meille, että sitä ei voisi toteuttaa, joten progressoimme hänet tulevaisuuteen katsomaan mitä me kaikki tulisimme tekemään. Hän näki meidän elävän maalaisympäristössä lastenlasten keskellä. Emme paljastaneet naisen identiteettiä kellekään, mutta useat merivoimien ystävämme kuuluivat tapauksesta ja saapuivat kotiimme kuulemaan viimeisen jakson, viimeisen luvun. Kokemus muutti elämiämme sekä uskomusjärjestelmiämme lopullisesti.

1968 oli hyvin merkittävä vuosi elämässäni, koska *kaikki* muuttui lopullisesti. Elämä ei palaisi enää koskaan normaaliksi. Mieheni Johnny sai melkein surmansa karmeassa auto-onnettomuudessa kun humalainen kuljettaja törmäsi häneen ja hän ruhjoutui täysin romuttuneeseen pakettiautoomme. Lääkärit pitivät hänen henkiinjäämistään ihmeenä. Vammat olivat niin vakavia, että hänen olisi pitänyt kuolla tuona yönä. Osasyynä hänen henkiinjäämiselleen oli juuri Vietnamista palannut lääkintämies, joka ajoi Johnnyn takana. Hän oli tottunut hoitamaan hätätapauksia sotatanttereella, joten hän osasi tyrehtyttää Johnnyn verenvuodon ennen ambulanssin saapumista. Hätäyksikön saapuessa Johnny oli edelleen puristuksessa romuttuneen auton sisällä. Palokunnalta vaadittiin todellista urakointia hänen irrottamiseksi. Hänet kuljetettiin helikopterilla merivoimien sairaalaan.

Saapuessani teho-osastolle sisään asteli vuoron perään viisi eri lääkäriä, jotka tarjosivat eri syitä miksi Johnny ei todennäköisesti selviä yön yli. Heitä kummastutti, etten ollut kuohuksissani. Kerroin heidän olevan väärässä. Hän ei tulisi kuolemaan, mutta en tietenkään voinut kertoa heille, mistä tämän tiesin. Miten hän voisi kuolla, jos hänet oli nähty tulevaisuudessa lastenlastensa seurassa? Tiesin sen olevan totta. Uskoin siihen, mitä olimme tehneet ja saaneet selville. Jos aion uskoa siihen, minun tuli uskoa *kaikki*. Tämä auttoi minua pysymään järjissäni tämän kauhean vaiheen läpi.

En oivaltanut sitä tuolloin, mutta myös monen tukikohdassa

työskennelleen uskomusjärjestelmää koeteltiin. Osa oli sitä mieltä, että onnettomuus oli Jumalan rangaistus, koska paneuduimme jälleensyntymän kartoittamiseen, mitä pidettiin yhteistyönä Paholaisen kanssa. Päyylimme kulman taakse pimeyteen avaten ovia, jotka oli parempi pitää suljettuina. En voinut uskoa sitä, koska naisen kanssa työskennellessämme meille näytettiin kostonhimoisen sijaan rakastava ja lempeä Jumala. En voinut käsittää perusteluja tapahtumien taustalla, mutta olin vakuuttunut, että uteliaisuuttamme sekä tiedon etsintäämme ei oltu rankaistu.

Miten ironista olisi ollut, että Johnny selviytyisi sodasta vain kuollakseen humalaisen kuskin välinpitämättömyyteen, mutta niin ei ollut tarkoitus tapahtua. Lääkärit kutsuivat häntä ”ihmemieheksi”, koska hän selviytyi vastoin kaikkia odotuksia ja kaikkea loogiikkaa uhmaten. Tästä alkoi useiden vuosien painajainen.

Vietettyään kuukausia teho-osastolla ja vuoden sairaalassa (8 kuukautta kokovartalokipsissä) hänet erotettiin laivastosta vammautuneena veteraanina. Tässä kohtaa päätimme muuttaa Arkansasin kukkuloille, jossa ajattelimme voivamme elää eläkkeellä ja tukea neljää lastamme. Tuossa kohtaa muutto oli välttämätön, mutta iloitsin myöhemmin, että sain tämän kukkuloilla sijaitsevan pyhäkön pakopaikakseni. Johnny vietti 25 vuotta pyörätuolissa. Osittain amputoituna hän saattoi kävellä ulkona kainalosauvojen turvin ja ajaa käsihallintaista autoa. Keskityin noina aikoina täysillä mieheeni sekä lapsiini.

Hypnoosiseikkailuni jälleensyntymiin tuli siirtää taka-alalle sopeutuessani uuteen elämään. Hypnoosikiinnostukseni syytyi uudelleen vasta kun lapset alkoivat lähteä kodista: mennä naimisiin tai yliopistoon. Tässä vaiheessa iski ”tyhjän pesän” -syndrooma ja edessäni odotti kysymys mitä aioin tehdä loppuelämälläni. Päätin tehdä jotain hyvin epätavallista, jotain mitä ”tavallinen” nainen ei tekisi vastaavissa olosuhteissa. Päätin palata hypnoosin pariin, vaikka minulla ei ollut aavistustakaan miten löytäisin asiakkaita Arkansasin kukkuloilta. Minä vain tiesin, että tätä halusin tehdä, mutta en pitänyt vanhanaikaisesta pitkitetystä aloitusmenetelmästä, jota oli käytetty 60-luvulla. Tiesin, että täytyy olla helpompia ja paljon nopeampia tekniikoita. Opiskelin uudempia menetel-

miä ja huomasin, että transsitila voitaisiin saavuttaa mielikuvien ja visualisoinnin avulla. En halunnut enää keskittyä tavalliseen hypnoosiin auttaakseni henkilöitä luopumaan huonoista tavoista. Aloin kiinnostua jälleensyntymästä ja siihen halusin keskittyä. 1970-80 -lukujen taitteessa oli edelleen vain muutamia kirjoja tukemassa hypnotistia menneiden elämien regressioterapiassa.

Minun tuli siis kehittää oma tekniikkani. Huomasin pian, että suurin osa perinteisen hypnoosin menetelmistä oli turhia, joten aloin poistaa osan näistä vaiheista ja korvata niitä nopeammilla menetelmillä. Jos potilasta ei vahingoiteta, uskon, että hypnotisti voi tehdä erilaisia kokeiluja selvittääkseen mikä toimii ja mikä ei. Jonkun täytyi kuitenkin jossain vaiheessa keksiä miten kaikkein tehokkain transsitila luodaan. Tiesin raivaavani uutta maaperää. Lähes 30 vuoden hiomisen ja kehittelyn seurauksena kehitin oman menetelmäni. Haluan työskennellä unissakävelijä-transsitilassa (syvimmässä mahdollisessa), koska uskon kaikkien vastauksien löytyvän sieltä. Monet hypnotistit eivät toimi näin, koska ”siellä tapahtuu outoja”. Kuka tahansa kirjojani lukenut voi allekirjoittaa tämän. Useimmat hypnotistit koulutetaan pitämään asiakas kevyemmässä transsitilassa, jossa tietoinen mieli on erittäin aktiivinen ja häiritsee sekä keskeyttää sessioita. Tälläkin tasolla voidaan saavuttaa jonkin verran informaatiota, mutta ei kuitenkaan sellaista täydellistä yhteistyötä alitajunnan kanssa kuin unissakävelijätasolla, jossa tietoisien mielen häirintä poistetaan. Useimmiten henkilö ei muista mitään ja luulee vain nukahtaneensa. Normaalisti 3-5 % henkilöistä astuu automaattisesti ja spontaanisti unissakävelijätilaan, mutta minun tekniikallani tämä on päinvastoin: 3-5 % *ei mene* unissakävelijätilaan. Se on siis erittäin tehokas menetelmä tietoisien mielen poistamiselle ja alitajunnan vastauksien mahdollistamiselle. Tätä menetelmää koulutan tällä hetkellä hypnoterapia-kursseillani ja oppilaani raportoivat samoista ällistyttävistä tuloksista.

Löysin pian tietyn mallin aloitettuani terapoinnin vakavasti 70-luvun lopulla. Tässä vaiheessa en ollut vielä löytänyt menetelmääni ottaa yhteyttä alitajuntaan. Malli muuttui tämän jälkeen entistä selkeämmäksi. Huomasin, että useimmat ihmisten ongelmat — fyysiset, psyykkiset, allergiat, fobiat, parisuhteisiin liittyvät jne. —

voitaisiin jäljittää nykyelämän sijaan menneiden elämien tapahtumiin. Monet asiakkaani olivat viettäneet vuosikausia eri lääkäreillä ja psykiatreilla, ja vain harvoin he löysivät mitään vastauksia jatkuviin ongelmiinsa. Lääkärit keskittyivät pelkästään nykyelämän fyysisiin oireisiin ja tapahtumiin. Joissain tapauksissa ongelmat voidaan jäljittää lapsuusaikaisiin tapahtumiin, mutta suurimmassa osassa tapauksia vastaukset lymyävät paljon pidemmällä menneisyydessä.

Uskon, että menneet elämät ovat olemassa toisessa värähtelyssä tai taajuudessa. Niihin regressoidessa muutamme taajuuksia nähdäksemme ja kokeaksemme niitä, aivan kuten vaihdamme kanavaa radiosta tai televisiosta. Joskus nämä muut taajuudet ovat liian lähellä tai ne menevät limittäin, ja aiheuttavat häiriöitä tai sairauksia.

Tekniikkani yhteys alitajuntaan saa aikaan parhaita tuloksia. Kohteeni paikannettua nykyelämän ongelmiin vastauksia tarjoavan menneen elämän koittaa ratkaiseva vaihe: pyydän saada keskustella alitajunnan kanssa. Se vastaa aina ja tarjoaa toivottua informaatiota.

Perinteisessä hypnoosissa opetetaan vastaanottamaan alitajunnan vastauksia käsimerkeillä: henkilöä pyydetään kohottamaan yksi sormi ”kyllä”-vastauksena ja toinen ”ei”-vastauksena. Minulle tämä on äärimmäisen hidasta ja rajoittunutta. Miksi toimia näin, jos voit keskustella suoraan alitajunnan kanssa, joka vastaa sanallisesti. Omalla menetelmälläni voi käydä vastavuoroista keskustelua sen kanssa ja löytää vastauksen aivan kaikkeen mitä haluaa kysyä.

Määrittelen alitajunnan mielen osaksi, joka huolehtii kehosta. Se sääntelee kaikkia kehon järjestelmiä. Sydämensykettä tai hengitystä ei tarvitse käskyttää. Tämä on alitajunnan tehtävä, koska se monitoroi jatkuvasti ja tietää kaiken mitä kehossa tapahtuu. Tämän vuoksi voimme saavuttaa tällä menetelmällä vastauksia terveysongelmiin. Olen huomannut, että *jokainen* fyysinen oire, sairaus tai tauti on viesti alitajunnalta. Se yrittää epätoivoisesti saavuttaa huomiotamme tavalla tai toisella. Se yrittää kertoa meille jotain ja jatkaa sinnikkäästi kunnes lopulta ymmärrämme. Jos emme huomioi ongelmaa tai sairautta, se pahenee entisestään kunnes meillä ei ole enää vaihtoehtoa, tai kunnes on liian myöhäistä oikaista tilannet-

ta. Tiedän tämän pitävän paikkansa, koska nykyelämässä monilla ihmisillä samat oireet viittaavat samoihin ongelmiin. Toivon vain, että alitajunta voisi löytää kivuttomamman tavan viestiä asiasta. Sannon usein: ”Eikö olisi helpompaa vain välittää heille suora viesti?” Alitajunta ajattelee viestittävänsä niin suoralla tavalla, että henkilön pitäisi ymmärtää se, mutta usein näin ei ole. Olemme liian keskittyneitä arkielämäämme pohtiaksemme miksi meillä on sennikäs selkäkipu tai päänsärky.

Löytäessämme sessiossa syyn epämukavuuteen (syyt ovat usein niin epätavallisia, etten usko kenenkään kykenevän muodostamaan yhteyttä tietoisesti) viesti on toimitettu perille ja epämukavuus lakkaa, koska sen jatkumiseen ei ole enää syytä. Tämän jälkeen kohde voi palauttaa hyvinvoinnin elämäänsä, *jos* tekee vaadittavat muutokset. Kyse on aina omasta vastuusta. Alitajunta voi toimia vain tiettyyn pisteeseen saakka. Henkilön vapaata tahtoa kunnioitetaan aina.

Tiedän tämän kuulostavan radikaalilta eikä se sovi yksin perinteisten hoitomenetelmien kanssa, mutta kerron ainoastaan siitä minkä olen itse todennut ja havainnut auttaessani tuhansia henkilöitä.

Uskon myös, että alitajunta on tallettaja, joka vastaa gigantista tietokonetta. Sen muistissa on kaikki henkilölle tapahtunut. Tämän vuoksi tähän tietoon voidaan päästä käsiksi hypnoosissa. Jos henkilöä pyydetään palaamaan 12-vuotissyntymäpäiväjuhliin, hän pystyy muistamaan kaiken mahdollisen kyseiseltä päivältä: kakun, osallistujat, lahjat jne. Alitajunta tallettaa jokaisen yksityiskohdan. Iso osa siitä jää tarpeettomaksi ja pohdin mitä alitajunta tekee kaikilla pienillä yksityiskohdilla. Meitä pommitetaan joka hetki tuhansilla informaatiopalasilla: näyillä, äänillä, hajuilla jne. Kaikkea sitä olisi mahdoton vastaanottaa tietoisesti. Meidän tulee keskittyä ainoastaan siihen, mikä on elämämme kannalta välttämätöntä, mutta alitajunta on tästä kaikesta tietoinen ja tallettaa sen. Miksi? Tutkimme tätä tarkemmin tuonnempana. Tämä selittäisi myös sen, mistä äkilliset yliluonnolliset ilmestykset ja intuitiot tulevat. Ne ovat osa sitä informaatiota, jota vastaanotamme muilta tasoilta, ja jota emme välttämättä tarvitse, mutta se vuotaa aika ajoin

tietoisuutemme, jolloin sitä pidetään ihmetapahtumana, vaikka tämä valtava informaatiovarasto on aina olemassa ja siihen päästään käsiksi asianmukaisella koulutuksella.

Alitajunta ei tallenna pelkästään sitä, mikä henkilölle tapahtuu *tässä* elämässä, vaan kaiken mikä hänelle on tapahtunut aiemmissa elämissä sekä henkitasoilla. Suuri osa siitä on nykyelämän kannalta merkityksetöntä. Siihen voidaan päästä käsiksi silkasta uteliaisuudesta ja se saattaa olla henkilölle kiinnostavaa, mutta mitä tarkoitusta se palvelee nykyelämän ongelmien kannalta?

Tämä on yksi niistä virheistä, joita monet hypnotistit tekevät. He eivät pidä mielekkäänä henkilön viemistä menneeseen elämään, ellei kyse ole sitten puhtaasti uteliaisuudesta, fantasiasta tai nautinnosta. (Monet menneet elämät ovat tosin kaukana riemukkaista.) Tämän vuoksi kehitin oman tekniikkani. Vien henkilön sellaiseen elämään, joka on nykyelämän ongelmien kannalta kaikkein merkityksellisin tai sopivin. En koskaan johdattele. Annan alitajunnan viedä henkilön sellaiseen elämään, jota se pitää kaikkein tärkeimpänä session kannalta. Yllätyn joka kerta, olipa kyse tylsästä tai arkipäiväisestä elämästä (jota 90 % niistä ovat), elämästä muinaisessa tai modernissa sivilisaatiossa vai käsitelläänkö siinä muukalaisia ja elämää muilla planeetoilla tai muissa ulottuvuuksissa. Alitajunta muodostaa yhteyden ja se on joka kerta sellainen, jota minä tai kohde emme olisi kyenneet tekemään tietoisesti, ja kuitenkin se on henkilön kannalta juuri oikea.

Yhteys alitajuntaan ällistyttää minua joka kerta, koska on ilmeistä, etten puhu asiakkaan persoonalle, vaan erilliselle entiteetille tai hänen osalleen. Voin aina kertoa milloin alitajunta on tavoitettu vastaamaan kysymyksiin. Se puhuu henkilöstä aina hän-muodossa. Se vastaa aina tunteettomasti ja tuntuu olevan irti henkilön ongelmista ikään kuin objektiivisena tarkkailijana. Se nuhtelee henkilöä siitä, että tämä ei ole kuunnellut. Joskus alitajunnan ensimmäinen huomio kuuluu: ”No niin, vihdoin minulle tarjoutuu mahdollisuus puhua. Olen yrittänyt keskustella hänen kanssaan vuosikausia, mutta hän ei kuuntele.” Alitajunnan objektiivisuus voi toisinaan kuulostaa jopa julmalta. Se ei säästele iskuja, vaan kertoo totuuden omasta näkökulmastaan. Ripitettyään hen-

kilöä asian selventämiseksi se kertoo hänelle aina kuinka paljon häntä rakastetaan ja miten ylpeitä he ovat kaikesta kehityksestä. Se tunnistaa myös minut ja kiittää minua usein henkilön saattamisesta transsitilaan ja prosessin mahdollistamisesta. Se puhuu itsestään usein monikossa (me) eikä niinkään yksilöllisenä entiteettinä. Tätä käsitellään tarkemmin tuonnempana.

Skeptikot eivät ymmärrä tai usko tätä, ja heillä olisikin siihen hyvä syy, *jos* tämä tapahtuisi ainoastaan yhden henkilön kohdalla, mutta miten tällaista voidaan väittää fantasiaksi, huijaukseksi, harhautukseksi, manipuloinniksi, tai miksi tahansa, jos sama tapahtuu ympäri maailmaa *jokaisen* kohdalla, jonka kanssa olen työskennellyt? Onnistun noin 90-prosenttisesti viemään henkilön hypnoositekniikallani sopivaan elämään, joista 90 %:n kanssa onnistun saamaan yhteyden alitajuntaan. Alitajunta puhuu ja vastaa kysymyksiin aina samalla tavalla. Tätä ei tapahtuisi, jos kaikki olisi puhdasta sattumaa.

Suurimpia haasteita minulla on ollut transsiin saattamisen osalta vaikutusvaltaisten liikemiesten kanssa, jotka ovat tuomitsevia ja analyttisiä. He eivät kykene rentoutumaan ja luottamaan mielikuviin, vaan haluavat yrittää hallita sessiota. Jotkut sanovat olevansa valmiita vastausten löytämiseen, mutta pelkäävät salaa sitä, mitä sessiossa saattaisi ilmetä, joten tietoinen mieli sabotoi sessiota. Mutta kuten todettua, tässä on kyse vain noin 10 %:sta. Loput (90 %) löytävät aina menneen elämän. Mielestäni tämä on erittäin vakuuttava todiste jälleensyntymän puolesta.

Tämä on saanut minut pohtimaan: jos tämä henkilön mielen osa vaikuttaa olevan aina sama, niin minkä kanssa olen yhteydessä? Jos se kuuluu ainoastaan kyseiselle henkilölle ja sillä on pääsy ainoastaan hänen tietoonsa (mikä on looginen tapa tarkastella tätä), niin miksi ja miten se kykenee pääsemään käsiksi suuremman mittakaavan informaatioon? Alitajunta vastaa itse tähän kirjan sivuilla, koska työni kehittyessä tiedostan yhä enemmän ja olen valmis (tai luulen olevani) monimutkaisemmille selityksille.

Nyt tiedostan rajanneeni ja yksinkertaistaneeni sitä. Kyse on itse asiassa ikään kuin tietokoneesta, jolla on pääsy valtavaan tietopankkiin, joka ylittää ajan, tilan ja kaikki yksilöllisen tietoisuuden

rajat. Tämä on työni ihmeellisin osa. Näyttää siltä, että puhun aina samalle osalle (tai entiteetille tai mille tahansa), jonka olen nyt havainnut vaikuttavan kaikkietäältä. Se ei tiedä pelkästään vastauksia kaikkiin asiakkaan kysymyksiin, vaan sillä on vastaus kaikkeen mahdolliseen mitä osaan kysyä. Se on kaikkietävä osa jotain, jolla on pääsy kaikkeen tietoon. Sitä saatetaan kutsua ”kokonaisminäksi”, ”korkeammaksi minäksi”, ”ylisieluksi”, Jungin ”kollektiiviseksi alitajunnaksi” tai ”Jumalaksi”. Ne kaikki saattavat viitata samaan asiaan. Omassa työssäni olen huomannut, että se vastaa nimitykseen ”alitajunta”.

Tiede ja uskonto käyttävät monia muita termejä pyrkiessään selittämään tätä osaa, johon olen onnistunut saamaan yhteyden. Oli se sitten mikä tahansa, on ilo työskennellä sen kanssa, koska olen utelias ja tiedonjanoinen. Rakastan kirjastoissa käyntejä ja tämä on kuin yhteys kaikkein suurimpaan kirjastoon. Liittykää siis mukaan matkalle tutkimaan lisää monimutkaisia metafysisiä käsitteitä. Minulla ei ole kaikkia vastauksia, mutta olen onnistunut sukeltamaan jonkin verran pinnan alle. Ehkä mielenne innostuu siitä, mitä olen löytänyt. Jatkakaa tutkimista ja kysymysten esittämistä. Vain siten voitte löytää vastauksia. Muistakaa: ”Mieli on kuin lasukuvarjo. Se toimii parhaiten ollessaan avoinna.”

2.

TAVALLINEN MENNEEN ELÄMÄN TERAPIA

Ihmiset eivät oivalla, että heidän omalla mielellään on kyky parantaa heidät. Tekniikkani mahdollistaa yhteyden tähän mielenosaan, joka kykenee löytämään heidän ongelmiansa aiheuttajan. Alitajunta voi olla hyvinkin tarkka niiden fyysisten oireiden suhteen, joita se käyttää viestimiseen. Jos ihmiset tulisivat tästä tietoisemmiksi, he kuuntelisivat tarkemmin mitä heidän kehonsa yrittää heille kertoa.

Tuhansien sessioiden kokemuksella voin yleensä tunnistaa kuvion tai oiresarjan, joka viittaa mahdollisuuteen, että henkilön fyysiset ongelmat saattavat johtua nykyelämän ajankohtaisista tapahtumista. Jos joku kertoo esimerkiksi sinnikkäistä selkä- tai hartiakivuihin, kysyn kantavatko he elämässään raskasta taakkaa. He vastaavat poikkeuksetta, että heidän kotielämänsä, työympäristönsä tai vastaava saa heidät todella tuntemaan olevansa kovan paineen alaisina. Tällaiset olosuhteet manifestoituvat selän tai hartioiden epämukavina tuntemuksina. Ranteissa tai käsissä ilmenevät kivut voivat tarkoittaa, että he pitävät elämässään kiinni jostain, josta tulisi päästä irti. Lantion, jalkojen tai jalkaterien kivut tarkoittavat heidän olevan tilanteessa, jossa he voivat valita eri suunnan elämässään. Yleensä tähän liittyy jonkin tärkeän päätöksen tekeminen, joka muuttaa heidän elämänsä merkittävästi. Se manifestoituu tietynä epämukavuutena, koska alitajunta kertoo heille, että he pelkäävät ottaa vaadittavaa askelta ja kipu pidättää heitä fyysisesti paikallaan. Vatsaongelmat voivat viitata siihen, että henkilö ei voi sietää jotain nykyisessä elämässään. Syöpä, ja erityisesti suolistosyöpä pidättää asioita sisällään kunnes laukaisee stressin ja alkaa syödä elimiä, koska stressiä ei vapauteta. Epilepsia voi viitata kyvyttömyyteen prosessoida tai käsitellä kehon korkeaa energiatasoa.

Jotkut kohteeni ovat olleet tukehtumaisillaan syötyään tiettyjä ruokia tai nautittuaan tiettyjä lääkkeitä. Alitajunta kertoo heille, että he eivät tarvitse kyseistä lääkettä, koska se aiheuttaa keholle muita ongelmia. Epämukavuutta aiheuttavan tukehtumisrefleksin on tarkoitus estää henkilöä syömästä vahingollista ruokaa tai lääkettä. Toisinaan alitajunta voi olla erittäin dramaattinen ja kontrolloiva.

Osa vastauksista voi löytyä nykyelämän olosuhteista, mutta suurin osa työstäni keskittyy muihin elämiin. Esitän muutaman ”tavallisen” menneen elämän regression osoittaakseni miten niiden avulla on kyetty työstämään kohteen nykyelämän ongelmia. Kirjan loppuosa keskittyy epätavallisiin tai erilaisiin regressioihin, ja siihen miten myös niiden tutkiminen on auttanut kohteita.

Tulee muistaa, ettei näitä selityksiä voi liittää sanatarkasti *kaikkiin* tapauksiin sairauden tai epämukavuuden ainoana syyinä. Ei ole mahdollista tarjota minkäänlaista yleislausuntoa, että ylipaino johtuu aina tästä, tai migreeni johtuu aina siitä. Selitykset ovat yhtä vaihtelevia kuin ovat henkilötkin, ja alitajunta voi olla erittäin nokkela. Hypnotistin täytyy olla joustava ja käyttää omia vaistojaan oikeiden kysymysten esittämiseen. Yhteen henkilöön pätevät vastaukset ja ratkaisut eivät välttämättä sovellu seuraavaan henkilöön.

Esimerkkinä siitä, miten menneet elämät vaikuttavat nykyiseen luomalla fyysisiä ongelmia: monet niveltulehdukset juontuvat kidutetuksi joutumisesta piinapenkissä tai vastaavissa keskiaikaisten tyrmiä laitteissa. Ihmiskunnalla on historiansa karmeiden asioiden toteuttamisesta kanssaihmisille ja joskus tämä kantaa keho muistiin saakka.

• • •

Kuulin mielenkiintoisen selityksen kohdun fibroideille. Naiselle oli tehty useita abortteja. Hänellä oli niihin hyvä syy, koska hänellä oli jo useita lapsia ja hänellä oli vaikeuksia yrittää samanaikaisesti työskennellä ja tukea lapsiaan. Hän tunsi, ettei näissä olosuhteissa halua lisätä taakkaansa uusilla lapsilla. Abortit eivät häirinneet

häntä ja omien sanojensa mukaan hän tuli toimeen tilanteen kanssa, mutta hänen alitajuntansa ja kehonsa tiesivät toisin. Fibroidit alkoivat muodostua hänelle ongelmaksi. Sessiossa alitajunta totesi, että hän tunsi suurempaa syyllisyyttä kuin oivalsikaan ja fibroidit edustivat syntymättömiä lapsia. Opittuaan hyväksymään tämän, kasvaimet alkoivat kutistua ja ne katosivat ilman leikkaustarvetta.

Herpeksen, kohdunpoiston ja kystien vaikutus munasarja/eturauhasongelmiin on jäljitetty muiden elämien huonoon seksuaaliseen käytökseen tai seksikumppanin huonoon kohteluun. Nämä voivat toimia myös menetelmänä pitää vastakkainen sukupuoli loitolla tässä elämässä tai toimia itselle määrättyinä rangaistuksena. Naisella oli endometrioosi, joka vaikutti hänen selkäänsä. Hänellä ei ollut lapsia, vaikka oli ollut naimisissa 19 vuotta. Lääkäri halusi poistaa hänen munasarjansa selvittääkseen seksuaaliongelman. Naisen menneistä elämistä selvisi, että naisten sukupuolielinten ongelmat voivat toisinaan johtua useiden elämien elämisestä pappena ja nunnina, joiden täytyy elää selibaatissa. Tämä aiheutti seksuaalisten tunteiden ja toiminnan tukahduttamista (pidättäytymistä).

Muissa elämissä annetut valat ovat erittäin voimakkaita. Erityisesti köyhyysvalat siirtyvät ja aiheuttavat nykyelämän rahaongelmia. Nämä on tunnustettava välttämättömiksi entisten elämien kannalta, mutta nyt niistä voidaan luopua asiaankuulumattomina.

Joskus henkilö on viettänyt samassa sukupuolella useita peräkkäisiä elämiä ja löytää itsensä nyt yhtäkkiä vastakkaisesta sukupuolesta. He kehittävät sairauksia ja ongelmia, joiden kautta hylkivät nykyistä kehoaan, erityisesti niitä kehon osia, jotka käsittelevät hormoneja. Olen huomannut, että tämä on samalla yksi selitys homoseksuaalisuudelle.

• • •

Useat kohteeni ovat kärsineet migreenistä, ja usein tämä voidaan jäljittää menneisiin elämiin, joissa päähän on kohdistunut isku, joka kantaa nykyiseen elämään muistuttamaan, että henkilö ei toista aiempien elämien virheitä. Eräässä tapauksessa nainen eli uu-

delleen elämää nuorena miehenä, joka oli saanut luodin päähänsä sisällissodassa. Englannissa oli tapaus, jossa naisella oli ollut hirvittävää päänsärkyä nenän tyvestä päälaelle asti koko elämänsä ajan. Mikään lääkitys ei tarjonnut hänelle lievitystä. Meille selvisi, että häntä oli isketty miekalla päähän juuri kyseiseen kohtaan yhdessä niistä lukuisista sodista, joita Euroopassa on historian saatossa käyty. Syyn ymmärtäminen riittää fyysisen ongelman poistamiseksi.

Eräs migreenitapaus oli erilainen. Nainen toimi matkanjärjestäjänä ja matkusteli ympäri maailmaa. Hänen päänsärkynsä alkoivat hänen poistuessaan Indonesiasta kotimatkalle. Loma oli ollut todella kaunis ja rentouttava, ja hän tunsii olonsa hyvin kohtisaksi siellä, joten hän ei osannut yhdistää päänsärkyjen puhkeamista lomaan. Regressiossa hän kävi läpi idyllisen elämän tuossa maailmankolkassa ihanassa perheessä miehen kanssa, joka rakasti häntä todella paljon. Alitajunta selitti, että hänen paluunsa samalle seudulle laukaisi ihanan elämän muistot eikä hän olisi halunnut poistua enää paikalta. Tämä aiheutti päänsärlyn. Hän tunsii syvää kaipuuta paikkaan, jossa oli ollut niin onnellinen. Oli minun tehtäväni vakuuttaa hänet siitä, että vaikka hän palaisi elämään sinne, asiat eivät olisi samoin, koska hänen rakkaansa eivät olleet enää siellä ja olosuhteet olivat hyvin erilaiset. Hän ei kykenisi tavoittamaan enää tätä elämää, joten hänen tuli löytää onni nykyisestä elämästä, ja kenties täysin samojen henkilöiden kanssa, sillä meillä on taipumus jälleensyntyä rakkaimpiemme pariin. Hänen ymmärrettyään tämän päänsärkyt katosivat välittömästi eivätkä enää tulleet takaisin.

• • •

Ylipainolle löytyy myös useita selityksiä. Osa on helppo ennustaa: henkilö on kuollut nälkään toisessa elämässä tai saanut muut näkemään nälkää. Joskus paino voi olla suojaus. Henkilö pehmustaa itsensä suojautuakseen joltain (joko todelliselta tai kuvitellulta) nykyelämässään, tai hän yrittää tehdä itsestään vähemmän houkuttelevan, jotta ei joudu loukatuiksi. Tehtäväni on pyrkiä löytämään se, miltä hän itseään suojelee. Henkilö ei aina osaa tietoisessa mieles-

sään kuvitellakaan mitään tällaista, mutta kun se selitetään hänelle hypnoosissa se on täysin järkevää ja asiakas voi aloittaa toipumisen.

Olen kuullut myös odottamattomia selityksiä ylipainolle. Eräs nainen palasi elämään, jossa hän oli skotlantilainen klanijohtaja. Tehtävä oli hyvin vaativa ja hän tunsu suurta vastuuta. Tuntemus jäi päälle miehen kuoltua ja hän mainitsi (kuoltuaan) erittäin tärkeän vihjeen: ”En pääse koskaan eroon tämän vastuun *painosta*.” Alitajunta oli ottanut nämä sanat tosissaan ja siirtänyt ne nykyiseen elämään.

Kirjassani *Legacy From the Stars* kuvailtiin outo tapaus, jossa nainen näki itsensä maahan syöksyvänä muukalaisena, josta alkuperäisasukkaat pitivät huolta. Hän omasi useita epätavallisia kykyjä, jotka herättivät kiinnostusta. Eräs niistä oli, että Maan painovoima sai hänet leijumaan odottamattomasti. Tämä laukaisi nykyelämässä toiveen pidättäytyä leijumasta lisäämällä ylipainoa, vaikka tässä ei ollut loogisesti mitään järkeä.

Toinen epätavallinen selitys ylipainolle ilmeni kun asiakkaani Rick halusi apua paino-ongelmiinsa. Mitkään dieetit eivät tuntuneet auttavan häntä. Regressiossa hän astui välittömästi johonkin muinaisen kulttuurin elämään. Rakennukset vaikuttivat oudoilta. Osa kuvauksista kuulosti viittaavan azteekkeihin. Siellä oli suorakaiteen muotoinen pihamaa, jonka ympärillä oli outo avokatsomorakennelma. Peliin osallistui yksi urheilija jokaisesta yhteisöstä. Rickia oli harjoitettu tätä peliä varten. Pelillä oli erittäin suuri merkitys, sillä sen avulla päätettiin yhteisöjen hallitsija tietyksi kaudeksi. Hallitsija vaihtuu jokaisen kauden jälkeen ja tämä valittiin pelin voittajan puolelta. Rick oli pukeutunut outoon uniformuun ja hänen kasvoihinsa oli maalattu raitoja. Peli kuulosi koripallolta. Osallistujat juoksivat ympäri pihaa pallon kanssa ja heidän täytyi heittää se pihan laidalle pystytetyn kivivanteen läpi. Tämä toi minulle mieleen azteekit, sillä arkeologit olivat löytäneet Meksikosta vastaavanlaisen pallokentän, mutta arkeologit väittivät heidän pelanneen peliä ihmisen päätä käyttäen. Jos kyse oli samasta paikasta, rappeutuiko peli ajan saatossa käyttämään ihmispäätä vai olivatko arkeologit väärässä?

Rick oli erinomainen pelaaja ja voitti toistuvasti. Tämä tarkoitti-

ti, että hänen puolensa sai valita johtajan useiksi kausiksi. Rick ei itse nauttinut kovasta ponnistelusta ja toivoi usein, että johtajat itse pelaisivat heidän sijastaan. Hänen ei sallittu mennä naimisiin ja häntä painostettiin tiukalle ruokavaliolle, joka pitäisi hänet erinomaisessa fyysisessä kunnossa. Hän oli kateellinen muille, koska heidän annettiin seurustella ja syödä mitä he halusivat. Hänen ruokavalionsa koostui kilpikonnien lihasta, jonkinlaisesta valkoisesta juuresta, paljosta vedestä sekä kitkerän mauisesta valkoisesta nesteestä, jota uutettiin jostain mehevästä kasvista. Hänen täytyi juoda tätä joka aamu ja ilta. Se teki hänet usein uneliaaksi, mutta sen nauttiminen oli tärkeää, koska sen oli tarkoitus pitää lihakset tiukkoina. Hän vihasi sen makua eikä ikinä tottunut siihen.

Lopulta hän kyllästyi pelaamiseen ja yritti päästä eroon siitä. Ihmiset rakastivat häntä, mutta pitkästyivät ajan saatossa hänen jatkuvaan menestykseensä. Muut yhteisöt eivät pitäneet siitä, että hän voitti jatkuvasti, koska eivät saaneet mahdollisuutta hallitsemiseen. Hän päätti hävitä, mutta se ei saanut näyttää tahallisuutta. Kun hän alkoi hävitä, hänet päätettiin korvata. Nyt hänen sallittiin elää tavallista elämää ja hän sai syödä mitä halusi. Hän päätti siirtyä elämään vastapuolen yhteisöön, koska he olivat niin onnellisia saatuaan vihdoinkin mahdollisuuden hallita. Hänelle selvisi, että heidän urheilijansa eivät noudattaneet tiukkaa ruokavaliota, vaan söivät tavallista ruokaa. Hän oli vihdoinkin onnellinen, mutta ei elänyt kovin pitkään. Kuollessaan hänestä tuntui kuin hänen sisäelimensä olisivat olleet liekeissä. Poppamies sanoi, että tämä johtui valkoisesta nesteestä, jota häntä oli pakotettu juomaan vuosien ajan. Se oli tuhonnut hänen kehonsa.

Alitajunnan kanssa kommunikoidessa kävi ilmeiseksi, että tämän elämän ja hänen paino-ongelmansa välillä oli yhteys. Alitajunta totesi, että juoma oli huumausaine, joka sai hänen sydämensä sykkimään kiivaammin ja kiihdyttämään kehon ruoansulatusta hyvän lihaksiston ja nopeuden kehittämiseksi. Pitkittynyt juoman nauttiminen aiheutti hänen suolistoonsa reikiä ja tappoi hänet. Alitajunta totesi, että häntä ei ollut helppo auttaa paino-ongelmissa, koska tilanteeseen liittyi useita eri tekijöitä. Hallitsija oli painos-

tanut häntä tekemään jotain mikä ei ollut hänen parhaaksensa, joten hän oli oppinut epäilemään auktoriteetteja (hallitusta, kirkkoa, lääkäreitä). Samalla syöminen yhdistettiin nautintoon ja sosiaaliseen toimintaan. Kaikkia näitä osatekijöitä olisi vaikea eritellä ja alitajunta ajatteli, että hän oli riittävän terve eikä uskonut laihtumisyriyksen olevan vaivan arvoista. Oli ymmärrettävää miksi Rick ei onnistunut tiukoissa ruokavalioissa, joissa saisi syödä ainoastaan tiettyjä elintarvikkeita. Tämä toi esiin toisen elämän muistot. Nyt hän nautti siitä, että sai syödä mitä halusi. Tämä oli epätavallinen syy ylipainolle ja sitä olisi vaikea muuttaa.

Herättyään Rick ei muistanut mitään, mutta halusi vettä juodakseen, koska hänen suussaan oli todella epämiellyttävä kitkerä maku. Se toi hänen mieleensä lapsuusmuiston, jossa hän oli metsässä ystävänsä kanssa. He löysivät mehukkaita kasveja ja imivät niiden kitkerältä maistuvaa nestettä. Kerroin hänelle valkoisesta nesteestä, jota hän oli juonut vuosien ajan toisessa elämässä. Maku oli pysynyt muistoissa. Hän sai maun pois suustaan juomalla reilusti vettä.

• • •

Olen jäljittänyt useita astmatapauksia menneisiin elämiin, joissa henkilö kuolee yleensä tukehtumalla, tai johonkin muuhun keuhkoihin tai hengittämiseen liittyvään, kuten heidän ympäristönsä aiheuttamaan ongelmaan (pöly, hiekka jne.). Toimintani alkuvaiheissa vastaan tuli eräs huomionarvoinen tapaus. Luokseni saapui vuosien ajan astmakohtauksista kärsinyt lääkäri, joka käytti inhalattoria, mutta tiesi sen ehdollistavan kehoa, joten hän halusi siitä eroon. Hän oli riittävän tietoinen yliluonnollisesta ja metafysiikasta arvellakseen, että asia saattoi liittyä menneisiin elämiin. Hän palasi elämään, jossa oli Afrikan viidakossa asuva alkuperäisasukas. Tämä tapahtui aikakaudella, jolloin ranskalaiset kaivoivat asbestia maan alta. He sieppasivat paikallisia orjatyövoimiä maksimiksi kaivoksiin ja lääkäri oli eräs orjaksi joutuneista. Jatkuva altistuminen asbestikuidulle loi paikallisille fyysisiä oireita, kuten keuhkoista virtaavan veren vuotamista suusta. Tämä aiheutti hengitysongelmia, jotka johtivat lopulta kuolemaan. Ranskalaiset kaivosmiehet kantoivat

ruumiit viidakkoon ja vangitsivat seuraavan uhrin heidän tilalleen. Lääkärillä alkoi ilmetä tuttuja oireita ja hän tiesi kuolevansa keuhkojen ärsytykseen. Hänen kulttuurissaan itsemurhaa ei pidetty vääränä ratkaisuna sietämättömässä tilanteessa, joten hän iski seipään oikean hartiansa alueelle ja kuoli.

Alitajunta selitti, että tämän elämän muisto oli seurannut nykyiseen elämään ja stressaavissa tilanteissa hengitysongelma palasi astmakohtausten muodossa. Tilanne saatettiin poistaa, kun lääkäri nyt ymmärsi ongelman alkuperän. Herättyään hän totesi: ”Olen aina ihmetellyt miksi tunnen toisinaan kipua oikeassa hartiassani.” Hän hankasi juuri sitä paikkaa johon oli iskenyt seipään. Meistä tuli myöhemmin ystäviä ja kysyin häneltä viitisen vuotta myöhemmin astmasta. Hän hymyili ja sanoi: ”Aivan, totta, minulla taisi joskus olla astma.”

• • •

Monet pelot ja fobiat voidaan helposti jäljittää menneen elämän kuolintapaan. Korkean paikan kammo, pimeän pelko, klaustrofobia tai agorafobia on helppo ymmärtää tästä näkökulmasta. Yksi tällainen tapaus (sadoista työstämistäni) oli klaustrofobiasta kärsivä nainen, joka tunsi kauhua käsien ja jalkojen sitomisesta, ja heräsi tunnin välein yöuniltaan. Hän oli kokenut déjà vu -ilmiön vieraillessaan Arkansasin Fort Smithin historiallisella museolla ja oikeustalolla. Tässä paikassa pahamaineinen ”hirttäjätuomari” Parker piti oikeudenistuntojaan vuosina 1875-97. Siellä säilytettiin myös tuonaikaista vankilaa ja sinne oli rekonstruoitu hirsipuu. Hän tiesi olleensa paikalla ja kokeneensa jotain kammottavaa. Matka oli hänelle aavemainen kokemus.

Sessiossa hän palasi elämään konfederaation sotilaana, joka joutui vangiksi useiden muiden sotilaiden kanssa. Heidät ahdettiin pimeään huoneeseen, jossa oli todella pienet ikkunat. Sidotuksi tulemisen pelko juontui seinään kahlehtimisesta. Univaikeudet johtuivat vangitsemistilanteen aikaisista nukkumisvaikeuksista sekä pelosta tulevan suhteen. Heidät kaikki hirtettiin seuraavien päivien aikana.

Tämä on vain yksi esimerkki siitä, miten *déjà vu* -kokemukset voivat olla alitajuisia muistutuksia menneestä elämästä, kuten myös tiettyjen ajanjaksojen ja kulttuurien (valtioiden) viehätysvoimasta. Vaikutus ei ole aina negatiivinen, mutta voimakkaat tunnekokemukset kantavat lähtemättömästi eri elämien läpi.

• • •

Toinen asiakas toimi hoitajana ja hänellä oli maisterin tutkinto psykologiassa. Hän oli käynyt terapiassa jo jonkin aikaa yrittäen ratkaista ongelmiaan, mutta siitä ei ollut juurikaan apua. Ainoa todennäköinen johtopäätös oli, että lapsuudessa oli tapahtunut jotain, mitä hän ei muistanut. Hänellä oli ongelmia vanhimman poikansa kanssa. Hän ei ollut poikaa odottaessaan naimisissa ja halusi abortin. Lapsen isä halusi lopulta avioitua hänen kanssaan ja puhui hänet ympäri lapsen synnyttämiseksi, mutta pojan syntymästä lähtien hänellä oli tunne siitä, että tämä uhkasi häntä jollain tavalla. Hän ajatteli, että poika olisi saattanut jopa oivaltaa hänen yrittäneen aborttia. Heidän välisensä ongelmat jatkuivat, vaikka poika oli jo aikuinen.

Sessiossa hän astui välittömästi kohtaukseen, jossa hän oli *äärimmäisen* vihainen mies. Hänen kätensä olivat jonkun kurkulla ja hän kuristi tätä. Hän sanoi, että kuristettava oli hänen poikansa tässä elämässä. Hän oli löytänyt tämän yhdessä vaimonsa kanssa ja aikoi tappaa hänet. Yhtäkkiä hän oivalsi, että vaimo oli tässä elämässä hänen äitinsä, jonka kanssa hänellä oli todella huono suhde. Hän tappoi miehen, joka siis nyt oli hänen poikansa. Viranomaiset veivät hänet kammottavaan ikkunattomaan vankiselliin, joka oli täynnä rottia ja torakoita. Sellin erittäin likainen ja kolkko. Lopulta hän kuoli sinne. Poika ilmestyi tähän elämään, jotta he voisivat työstää negatiivista karmaa, mutta hänellä oli valtavasti kaunaa äitiään kohtaan. Ei ihmekään, että tämä tunsikin olonsa uhatuksi pojan taholta.

Hän ei kyennyt nykyelämässään ymmärtämään ehdotonta inhoaan alkoholisteja kohtaan. Alkoholin tuoksu ja alkoholistien puhetapa ja käytös inhottivat häntä voimakkaasti. Sessiossa hän

liitti tämän kuristamiskohtaukseen. Kenties he molemmat olivat juoneet ja tämä lisäsi kiukun määrää. Joka tapauksessa, seuraukset olivat hirvittävät, joten hänen täytyi palata tässä elämässä kaikkien mukana olleiden pariin työstääkseen negatiivista karmaa. Tämän oivaltaessaan hän saattoi antaa anteeksi itselleen ja kaikille mukanaolijoille. Saatoimme jättää tämän taaksemme ja ratkaista koko ongelman.

Olen huomannut työni parissa, että karman maksamiseen on yhtä paljon tapoja kuin taivaalla on tähtiä, mutta *vähiten* toivottava murhan korvaamistapa on palata takaisin ja joutua uhrinsa tappamaksi. Se ei ratkaise mitään, vaan ainoastaan ylläpitää karmakehää ja kylvää lisää karmaa. Minulle kerrottiin, että paras murhaajan hyvittämistapa on ”pehmeä” ja rakkaudellinen. Murhaaja saatetaan esimerkiksi laittaa asemaan, jossa hän joutuu huolehtimaan uhristaan. Hän joutuu uhraamaan kenties koko elämänsä tälle huollettavalle, esimerkiksi vammaisen lapsen vanhempänä tai vastaavana. Hänelle ei sallita omaa elämää. Tämä on paljon viisaampi korvaustapa kuin ”silma silmästä”.

Hänen psykologinsa oli ilmaissut, ettei vastusta menneen elämän terapiaa, vaikkei itse uskokaan siihen. Hän ei olisi kuitenkaan ikinä kyennyt selvittämään ongelmien aiheuttajaa perinteisellä terapialla. Olisin halunnut olla kärpäsenä katossa kun hän kertoi psykologilleen, ettei tarvinnut enää hoitoa. Hän oli löytänyt vastauksensa tästä terapiamuodosta.

• • •

New Orleansissa oli eräs tapaus, jossa todella ylipainoinen nainen halusi epätoivoisesti lapsen. Hän oli käyttänyt hedelmöityslääkkeitä tuloksetta. Hänen kuukautisensa olivat hirvittäviä ja hän vuoti verta kuukausia kerrallaan. Ainoa ratkaisu kuukautisten sääntelyyn oli laittaa hänet ehkäisytableteille, joka kumosi tarkoituksen yrittää tulla raskaaksi. Hän yritti myös pudottaa painoaan. Kysyin regressiossa kyvyttömyydestä saada lasta. Alitajunta kertoi, että hän oli toiminut edellisessä elämässään sijaisvanhempänä, jolla oli yksitoista sijaislasta. Yhden poistuessa kotoa, seuraava saa-

pui tilalle. Hän tuli erittäin hyvin toimeen lasten kanssa ja nautti elämästään, mutta tässä elämässä he antoivat hänen levätä. Hänen ei tulisi kuitenkaan olla huolissaan, sillä hän tulisi saamaan lapsen. Nyt hänen kehoaan säänneltiin ja paino alkoi palata normaaliksi. Ylipaino oli koettelemus, joka hänen tuli käydä läpi, erityisesti nuorena ja varhaisaikuisena nähdäkseen sietääkö hän kiusantekoa ja ilkeitä huomautuksia, joita jopa aikuiset tekivät. Nyt hän oli läpäissyt testin ja hänen sallittiin pudottaa painoaan. Päästessään siihen pisteeseen, jossa hän voi saada lapsen, keho on jo hyvässä kunnossa, ja lapsi tulee tietysti sillä hetkellä kuin sen kuuluu tulla.

Hän oli myös ollut yliherkkä läpi koko elämänsä, kärsi masennuksesta ja tunsi olonsa yksinäiseksi ja hylätyksi. Lopulta hän murtui eikä kyennyt lopettamaan itkemistä. Hän totesi muistiinpanoissaan: ”Tunnen sisälläni pelkkää tyhjyyttä. Tuntuu, ettei elämässäni tapahdu mitään ja se on tylsää. Joskus tuntuu siltä kuin lepäisin. Toisina hetkinä pelkään tuhoavaa iskua. Suru on aina läsnä. Miten tunnistan sen ja miten muutan tilanteen? Suru on seurannut kahdeksan- tai yhdeksänvuotiaasta asti.” Alitajunta kommentoi mielenkiintoisesti toteamalla, että hänen piti olla kaksonen. Toinen entiteetti teki hänen kanssaan sopimuksen samaan aikaan saapumisesta, mutta muutti mieltään viime hetkellä ja vetäytyi syntymisestä. Toinen ”keho” ei siis kehittynyt ja vain hän syntyi. Hän tunsi koko elämänsä ajan alitajuisesti, että toinen osa oli poissa, jättänyt hänet yksin ja hylännyt. Suru ja masennus johduivat tunteesta, että jotain puuttui: hän kaipasi tätä toista, jonka piti olla mukana tässä elämässä. En koskaan maininnut tästä, mutta pohdin mielessäni voisiko hänen tuleva lapsensa olla tämä toinen entiteetti, joka päättää vihdoinkin inkarnoitua.

Kerroimme tästä hänen äidilleen ja tämä tuli hänelle järkytyksenä, koska tästä ei ollut mitään viitteitä. Lääkärit eivät maininneet mitään mahdollisesta kaksosesta. Asiakkaani syntyi vuonna 1972. En tiedä osattiinko tuolloin etsiä ”haamukaksosta” tai ”kadonnutta kaksosta”, joka nykyään on tavallista. Söimme myöhemmin illallista yhdessä ja äiti kertoi, että synnytyksessä sijaisti tuntematon lääkäri. Kenties hänen oma lääkäriinsä olisi kertonut mahdollisista viitteistä kaksoseen. Tämä tuskin selviää koskaan.

Olen löytänyt muitakin hedelmättömyystapauksia, jotka johtuvat synnytyksessä kuolemista toisessa elämässä. Alitajunta pyrkii estämään tilannetta toistumasta. Toisinaan sen logiikka on outoa.

Seuraava regressio tapahtui Kalifornian San Josessa toukokuussa 2000. Nainen oli ollut äärettömän surullinen ja masentunut koko elämänsä ajan. Hänen elämässään toistui kuvio torjumisesta, hylkäämisestä, arvottomuuden tunteesta, lapsen hylkäämisestä ja ”jonkin” pelosta. Hänet oli hylätty pikkulapsena ja hän kasvoi lastenkodissa. Elämä oli täynnä ongelmia miesten, avioliittojen ja työpaikkojen kanssa, ja hänellä oli jatkuva tunne arvottomuudesta ja aikaansaamattomuudesta. Hän kärsi myös migreeneistä ja aloin itse pohtia, että tämä saattoi olla hänen tapansa rangaista itseään. Hyvin surkea ja sääliittävä henkilö.

Kävimme läpi hänen tilanteensa selittävän tärkeän elämän. Hän näki itsensä juoksemassa kaupungin kaduilla vuoden ikäistä vauvaa kantaen. Kaikki ihmiset juoksentelivat hätääntyneinä huutaen, koska heitä jahtasi joukko sotilaita hevosten selässä. Kyse oli mitä ilmeisimmin jonkinlaisesta hyökkäyksestä. Hän yritti pelokkaana löytää piilopaikkaa. Vauva itki ja hän pelkäsi tämän herättävän sotilaiden huomion, joten hän asetti vauvan seinän viereen ja juoksi itse rakennukseen piiloon. Hän ajatteli, että kukaan ei vahingoittaisi vauvaa, mutta hän näki miten sotilaat ratsastivat paikalle ja tappoivat vauvan. Hän oli niin surun murtama, ettei enää välittänyt kun he löysivät hänet ja raiskasivat ennen tappamista. Hän syytti itseään vauvan kuolemasta ja ajatteli, että hänen olisi kuulunut pitää vauva sylissään. He molemmat olisivat kuolleet joka tapauksessa, mutta hän ei ajatellut tätä, vaan syytti ainoastaan itseään vauvan hylkäämisestä. Hän oli suunniltaan jopa henkipuolella.

Hän kantoi surun ja piinan mukanaan tähän elämään ja toisti rangaistuskuviota. Kysyin voisiko hän antaa sotilaille anteeksi vauvansa tappamisen? Hän vastasi myöntävästi, koska he tekivät vain ”miesjuttuaan”, mutta hän ei voisi ikinä antaa anteeksi itselleen vau-

van hylkäämistä. Asiasta neuvoteltiin pitkään alitajunnan kanssa, ja lopulta hän antoi itselleen anteeksi. Se oli todella vaikeaa, mutta helpottavaa. Hänen herättyään keskustelimme aiheesta ja kerroin hänen pienesseen itseään aiheella aivan liian monta elämää ja nyt oli aika päästää irti. Olen sitä paitsi vakuuttunut, että jos olisimme edenneet aiempiin elämiin, olisimme huomanneet hänen maksavan karmaa vastaavista teoista, joita sotilaat tekivät. Minkä taakseen jättää sen edestään löytää. Hän tunsu suunnatonta helpotusta session jälkeen. Arvottomuuden tunne oli poissa ja sen tilalla oli toivo. Tuntui siltä, että tämä oli hänen elämänsä käännekohta. Hänen oli aika lakata rankaisemasta itseään ja alkaa elää.

• • •

Seuraavassa regressiossa oli mukana erittäin kaunis, Lontoossa elävä nuori nainen Tšekkoslovakiasta. Hän oli opiskellut metafysiikkaa useiden vuosien ajan *College of Psychic Studies* -oppilaitoksessa, mutta hänellä ei ollut vielä tutkintoa. Hänellä oli tarvittavat tiedot, mutta hän jätti aina loppukokeet tai loppuesseiden kirjoittamisen kesken. Hänellä oli ihottumaa kaikkialla kehossaan. Tämä oli jatkunut kolmen kuukauden iästä lähtien. Lääkärit eivät kyenneet tekemään asialle juuri mitään. Hänet otettiin lapseksi useiksi kuukausiksi sairaalahoitoon ongelman ratkaisemiseksi. Hän oli käyttänyt steroideja, mutta niillä oli sivuvaikutuksia. Hän kokeili kiinalaista yrttihoitoa ja sai hieman lievitystä, mutta sekin aiheutti vatsatulehduksia. Tällä hetkellä hän käytti kasvovoidetta, joka auttoi lähinnä kasvojen ulkonäköön. Pahimmillaan koko keho kutisi ja tuntui olevan liekeissä. Hän halusi apua lievitykseen, vaikka hänellä olikin ollut tämä koko elämänsä ja se oli ehdottomasti osa häntä. Hänestä tuntui, että jos se vietäisiin pois myös osa häntä itseään otettaisiin pois. Se täytyisi korvata jollain.

Syvättranssiin vajottuaan hän näki kirkkaan valon ja tajusi tuijottavansa tulta. Tuli oli hänen jaloissaan ja levisi ylös kehoa pitkin. Hänen mielensä järkkyy, joten siirsin hänet tilaan, jossa hän saattoi tarkkailla tilannetta objektiivisesti. Hän näki itsensä miehenä, joka oli muutaman muun miehen tavoin sidottu roviolle ja heitä pol-

tettiin. Palasimme ajassa taaksepäin ja hän näki, että asui näiden miesten kanssa suuressa kartanossa ja he olivat gnostikoita. He elivät omassa rauhassaan suuria kirjoja kirjoittaen eivätkä häirinneet ketään. Paikalliset viranomaiset pitivät heitä kuitenkin vaarallisina Paholaisen käytyreinä. Paikallinen uskonnollinen yhteisö kannusti heidän näkemystään. Eräänä yönä koirat herättivät heidät, ja taloon murtautui miehiä. Hän juoksi muutaman muun miehen kanssa metsään, mutta heidät saatiin kiinni. Heidät vietiin kaupunkiin, jossa heitä kidutettiin kammottavalla tavalla ja yritettiin saada paljastamaan kirjojen piilopaikka. Hänen kasvonsa kokivat kidutuksessa suuria vahinkoja, erityisesti leuka ja silmät (jotka vaivasivat häntä tässä elämässä). Lopulta gnostikoista ei saatu enää enempää irti ja heidät vietiin suureen huoneeseen oikeudenkäyntinäytöstä varten. Tässä vaiheessa hän oli suurissa kivuissa ja tajunnan hämärissä eikä voinut osallistua oikeudenpitoon tai vastaamaan syytöksiin. Hän vain istui salissa horrostilassaan ja kuuli ulkopuoliset tapahtumat ikään kuin unimaailmassa. Tällä ei olisi ollut suurtakaan merkitystä, sillä oikeusistunto oli pelkkä tekaistu muodollisuus. Heidät vietiin läheiselle pellolle ja poltettiin roviolla. Kukaan heistä ei ollut tehnyt mitään väärää. Heillä oli vain hallussaan salaista tietoa, jonka he aikoivat säilyttää. Hän sanoi, että osa kirjoista oli kätkeyty siten, etteivät tuon ajan ihmiset voineet niitä löytää.

Tämä on toistunut lukemattomia kertoja historian saatossa. Aina on ollut olemassa gnostikkoryhmiä, jotka yrittävät suojella tietoa, ja aina on ollut toisia ryhmiä, jotka yrittävät käyttää tätä tietoa omiin tarkoituksiinsa. Tämä oli inkvisition ”noitaioikeudenkäyntien” todellinen syy. Kirkko yritti päästä eroon sellaisista, joilla oli hallussaan salaista tietoa, jota he eivät olleet onnistuneet saamaan haltuunsa. Nyt tiedämme ettei mikään katoa koskaan. Tieto kätkeyttiin turvallisimpaan piiloon — ihmisen alitajuntaan.

Alitajunta myönsi, että ihottuma johtui liekeissä olevan kehon näkemisestä. Poltot ja kutina symboloivat tätä kuolemaa. Oli helppo nähdä miksi hänellä oli vaikeuksia saada opintojaan päätökseen. Hän pelkäsi alitajuisesti, että sama toistuisi, jos hän saavuttaisi tietoutta, vaikka tämä ei ollutkaan estänyt häntä etsimästä ja opiskelimesta sitä. Minun tuli vakuutella alitajunnalle, että roviolla polt-

taminen oli nykyaikana melko epätodennäköistä. Ihottuma katosi, koska sen aiheuttaja tunnistettiin eikä sille ollut enää tarvetta.

Muistin hänen toteamuksensa, että jos se otetaan pois, se pitäisi korvata jollain muulla. Hänelle näytettiin toinen Hollantiin sijoittuva elämä, jotta hän voisi nähdä omanneensa kerran vahvan ja terveen kehon. Hän todella piti tästä kehosta, joten alitajunta ehdotti, että hän voisi vaihtaa ihottuman hollantilaistytön terveeseen kehonäkyyn. Tämä teki hänet todella onnelliseksi ja hän salli sen tapahtua.

• • •

Naisiasiakkaalla oli välilevyongelma alaselässä, ja lääkärit halusivat leikata sen. Hän eli uudelleen elämän mustana sotilaana Koreassa. Pommit räjähtelivät hänen ympärillään, hän sai osuman ja lensi vettä täynnä olevaan ojaan. Halvaantuneena hän ei päässyt ylös ja hukkui. Hän inkarnoitui takaisin liian pian ja kantoi muistoa selässään. Samalla tämä selittää hänen suljetun tilan ja hapenpuutteen pelkonsa (myös ajoittaiset keuhkoputkentulehdukset).

• • •

Työni kautta minulle on selvinnyt, että vammaista kehoa jonottaa useampi sielu kuin tervettä kehoa. Tämä on helppo ymmärtää hengen näkökulmasta. Maahan jälleensyntymisen tarkoitus on maksaa yhdessä elämässä niin paljon karmaa kuin mahdollista, jotta tänne ei tarvitse palata yhä uudelleen. Vammautuneen kehon avulla karmaa voidaan hyvittää enemmän. Sielu oppii paljon, kuten myös hänen huoltajansa (vanhemmat jne.), jotka ovat ennen inkarnoitumistaan sopineet huolehtivansa yksilöstä ja auttavansa häntä niin paljon kuin mahdollista. Kaikessa elämässä on kyse oppimisesta, toiset opetukset ovat tosin haastavampia kuin toiset. Entä mitä opetuksia sellaiset kokevat, jotka *näkevät* vammaisen? Miten havainnoitsija reagoi? Vammaiset opettavat jokaista kohtaamaansa, joten heitä ei tule sääliä tai vältellä. Heidät tulee hyväksyä ja ihailta heidän päätöstään valita vaikea polku tähän elämään.

• • •

Adoptoidut tietävät tilanteen etukäteen. Kaikki on suunniteltua ja kaikki järjestellään toisella puolella biologisten vanhempien ja adoptoitujen välillä. Biologiset vanhemmat suostuvat antamaan fyysisen kehon muokkaavat geenit ja oppivat samalla vauvan poisantamisesta. Adoptiovanhemmat ovat suostuneet kasvattamaan vauvan hänen itse valitsemassaan ympäristössä, jotta hän voi oppia haluamansa opetukset tässä elämässä. Suunnitelmat eivät ole kuitenkaan kiveen hakattuja. Tilanteeseen liittyy aina vapaa tahto (myös kaikkien henkilöön yhteydessä olevien vapaa tahto). Kaikki mukanaolijat voivat vaikuttaa lopputulokseen.

• • •

Seuraava tapaus palaa ensirakkauteni pariin: kadonneen tai tuntemattoman tiedon löytämiseen. Se on mielenkiintoinen pala *mahdollista* historiaa.

Englantilaismies oli painoyrityksen johtaja ja erityisen hyvä neuvottelija, mutta hän tunsu olevansa työnsä ja velvollisuuksiensa loukussa, erityisesti avioliiton suhteen. Hän oli kehittänyt häiritsevän tavan siristää ja räpytellä silmiään. Se ärsytti häntä ja hän ajatteli sen saavan hänet näyttämään omituiselta muiden silmissä. Hän yritti teeskennellä, että kyse oli vain silmien kutinasta. Hän oli myös herkkä valolle.

Sessiossa hän halusi lähinnä tietää tulisiko hänen muuttaa elämänsuuntaansa, hankkia muita töitä ja jättää mahdollisesti vaimonsa ja neljä lastaan, ja jatkaa elämistä tyttöystävänsä kanssa. Osittain tämä saattoi johtua hänen iästään (nelikymppinen), jolloin jotkut alkavat kyseenalaistaa polkuaan ja ajatella ”jääneensä veneestä”. Hänellä oli useita vaarallisia harrastuksia: riippuliito, sukellus, vuorikiipeily. Hän rakasti ajanvietteidensä jännitystä ja vaaraa, mikä toimi vastapainona hänen työlleen (joka nyt tuntui hänestä tylsältä).

Regressio oli todella outo ja pohdin pääsimmekö käsiksi pala-

seen tuntematonta toisen maailmansodan historiaa. Aluksi hän astui arkiseen sepän perhe-elämään jossain Länsi-Amerikan pikkukylässä. Ei tapahtunut mitään epätavallista, joten pyysin häntä siirtymään tärkeään päivään. Hän henkäisi kauhuissaan ja totesi näkevänsä atomiräjähdyksen aiheuttaman sienipilven kohoavan taivaalle. Tämän jälkeen hänet peitti valtavan kirkas valo. Ajattelin luonnollisesti, että kyse täytyi olla Hiroshiman tai Nagasakin atomipommista, mutta ei.

Hän huudahti: ”Se oli aivan liian voimakas! Heidän on täytynyt erehtyä! Se oli paljon tehokkaampi kuin oli tarkoitettu!” Hän oli täysin shokkitilassa ja alkoi kouristella ja väristä ja täristä. Hän oli niin fyysisten reaktioidensa vallassa, ettei kyennyt puhumaan kanssani. Asetin käteni hänen päälleen tyynnytteläkseen häntä ja pyysin häntä poistumaan kohtauksesta ulkopuoliseksi tarkkailijaksi. Tämä vei häneltä useita minuutteja. Aivan kuin hän olisi joutunut voimakkaan shokkiaallon valtaan. Lopulta hän kykeni puhumaan ja kertoi olevansa kokeita suorittavan tiederyhmän jäsen. Tämä tapahtui Saksassa ja se yllätti minut täysin. Laboratorio sijaitsi kahden vuoren välisessä kanjonissa. Hän ei pitänyt itseään saksalaisena, vaan venäläisenä. Jokaisella tiedemiehellä oli kaavasta tai yhtälöstä oma palansa, jotka heidän tuli yhdistää saadakseen ne toimimaan. Kukaan ei tiennyt toistensa osista, joten kukaan ei voinut toimia yksin. Hänet oli valittu mukaan, koska hänellä oli erinomainen tietous fysiikasta ja matemaatiikasta. Tiedemiehet ymmärsivät teorian paperilla, mutta eivät olleet ikinä kokeilleet sitä käytännössä. He olivat mukana sodassa ja yrittivät keksiä uusia aseita. He eivät välittäneet niiden aiheuttamista kuolemista, koska yrittivät pelastaa oman väkensä. Mitä ilmeisimmin he olivat juuri suorittamassa kokeita kun räjähdys tapahtui tarkoituksellisesti tai vahingossa, mutta hän oli ällistynyt räjähdysten voimasta. Sen ei kuulunut olla niin suuri. Hän ajatteli heidän työstävän jotain, joka voisi tuhota suuria alueita, mutta tämä voisi pyyhkiä kokonaisen kaupungin tai useampia. Se oli paljon tehokkaampi kuin mitä hän (ja olettamustensa mukaan toiset) oli osannut kuvitellakaan. Hän katsoi kohtausta ylhäältä eikä mitään jäänyt jäljelle. Laboratorio ja kaikki muu oli

tuhoutunut täysin. Tästä ulkopuolisesta asemasta käsin hän saattoi keskustella johdonmukaisesti ja objektiivisesti. Räjähdyksessä keskustellessaan hän alkoi ajautua mukaan kohtaukseen, mikä sai hänet tärisemään ja kouristelemaan, joten minun täytyi joka kerta tynnyttellä häntä ja tuoda hänet takaisin näköalapaikalle.

Alitajunnan mukaan hänen annettiin elää tämä elämä uudelleen, jotta hän voisi nähdä ettei mikään voisi vaivata häntä, jos hän oli selviytynyt tämän mittaluokan tapahtumasta. (Vaikka hän ei kirjaimellisesti selviytynytkään, hänen sielunsa säilyi vahingoittumattomana.) Tämä selitti nykyelämän silmäongelmat stressaavissa tilanteissa. Se yritti muistuttaa hänelle, että hän kykenisi käsittelemään mitä tahansa.

Tekikö Saksa atomipommikokeita jo ennen Yhdysvaltoja vai samanaikaisesti? Olen kuullut, että saksalaiset olivat mukana ”raskaan veden” kokeissa. Ehkä tämän vuoksi he eivät onnistuneet. Kenties heidän huipputiedemiehensä erillisine tiedon osineen kuolivat kaikki kerralla tässä kokeessa eivätkä he enää nopeasti kyenneet saavuttamaan samaa tasoa. Tästä sessiosta kuulleet henkilöt ovat todenneet, että jonkun olisi täytynyt huomata pilvi ja jälkiseuraukset. Ehkä ei. Yhdysvaltalaiset tekivät kokeita New Mexican White Sandsissa vuosien ajan ennen kuin varsinainen pommi pudotettiin Japaniin. He tekivät koeräjähdyksiä autiomaassa. Joku sen mahdollisesti etäältä nähnyt ei todennäköisesti olisi tiennyt mistä oli kyse. Tulee muistaa, että atomipommin kehittäminen oli sodan tarkimmin varjeltu salaisuus. Vain harvat tiesivät siitä yhtään mitään ennen kuin pommit pudotettiin Japaniin. Kenties tilanne oli Saksassa samanlainen. Hän kertoi, että laboratorio sijaitsi syrjäseudulla vuorten keskellä, kenties kilometrien päässä lähimmästä asukkaista. Jos joku olisikin nähnyt räjähdysten, hän ei olisi ymmärtänyt mistä oli kyse, koska mistään tuollaisesta ei ollut aiempaa viitettä. Jopa tavalliset pommit olivat riittävän hirvittäviä. Tämä oli kenties myös Saksassa parhaiten varjeltu salaisuus. Sodan jälkeen Saksan huipputiedemiehet tulivat Yhdysvaltoihin työstimään rakettiohjelmaa. Tiedämme heidän tehneen kokeita raketeilla (V-2) toisen maailmansodan aikaan ja onnistuneen laukaisuissa. On täysin mahdollista, että he suorittivat kokeita myös atomiener-

gian kanssa. Me vain päihitimme heidät siinä. Alun perin meidän pommimme oli tarkoitus pudottaa Saksaan, mutta sota loppui ennen niiden valmistumista, joten ne täytyi pudottaa Japaniin, jotta voitiin nähdä toimivatko ne. Tämä on historiallinen tosiasia. (Lisää kirjassani *A Soul Remembers Hiroshima*.) Mielestäni on täysin mahdollista, että molemmat valtiot työstivät salaisia projektejaan ja ovat saattaneet olla tietoisia toistensa kehityksestä.

• • •

Kaikki nämä tapaukset tuottivat sentapaisia vastauksia, joita looginen lääketiede ei ikinä hyväksyisi tai osaisi edes etsiä, ja kuitenkin ne ovat täysin loogisia alitajunnan näkökulmasta. Samalla ne osoittavat miten terapeutin tulee pyrkiä vakuuttamaan asiakkaan alitajunta siitä, että ongelmalle ei ole enää tarvetta, ja että se kuului toiselle keholle, jota ei ole ollut olemassa enää vuosikausiin. Ei ole olemassa kirjoja, jotka opettavat hypnoterapeutille mitä tehdä tai sanoa. Paljon tapahtuu hetken mielijohteesta ja kaikki palaa odottamattomien tilanteiden käsittelyssä ”maalaisjärjen” käyttöön. Pääasia on, että asiakasta suojellaan kaiken aikaa. Meidän tulee toimia saman valan mukaisesti kuin lääketieteen ammattilaisten: ”Älä tee ensin vahinkoa.”

Tässä on vain muutama esimerkki niistä tuhansista, joita olen suorittanut terapiassani. Yritin valita sellaisia, jotka näyttäisivät eri selityksiä asiakkaan fyysisille ja muille ongelmille sekä sen, miten ne voidaan jäljittää menneeseen elämään. Tämä osoittaa samalla miten helposti ongelmaa voidaan käsitellä henkilön alitajunnan korvaamattomalla avulla. Skeptikot sanoisivat, että henkilö fantasioi tarinan, joka selittäisi fyysisen ongelman. Miksi he tällöin valitsisivat jotain niin omituista (ja usein karmivaa) selitykseksi? Fantasian luomiseksi on paljon helpompiakin tapoja. Objektiivisesti tarkasteltuna nähdään, ettei niissä ole todellakaan fantasioiden piirteitä. Vaikka kyse olisikin heidän mielikuvituksestaan, tärkeintä on, että he löytävät vastauksen ongelmiinsa, ja vastauksen mukana seuraa vapaus. Se on suurin korvaukseni vuosien työstä: kyetä auttamaan muita.

Kysymyksillä on toki olennainen osa koko prosessissa. ”He” ovat kertoneet minulle useita kertoja, että kysymyksen esittämistapa on äärimmäisen olennainen. Kysymisestä tulee taito. Vastanotan pelkästään osittaista tai merkityksetöntä tietoa, jos kysymyksiä ei esitetä oikealla tavalla. Kysymys tulee muotoilla tarkasti ja tämän olen oppinut kehitellessäni tekniikkaani lähes kolme vuosikymmentä. Käytäntö on erittäin tärkeä minkä tahansa terapiamuodon kehittämisessä.

Kun henkilö hyväksyy jälleensyntymäkäsitteen todellisuuden, seuraava askel on ymmärtää, että Maa ei ole suinkaan ainoa mahdollinen koulu, jonka henkilö voi valita. Meillä kaikilla on ollut elämiä muilla planeetoilla ja jopa muissa ulottuvuuksissa, joissa on mahdollista toimia ilman fyysistä kehoa — energiaolentona, eikä Maassa tuntemamme fyysinen maailma rajoita meitä. Kaikki on mahdollista. Tätä tutkin lisää tulevaisuissa luvuissa — muita maailmoja, muita todellisuuksia, muita mahdollisuuksia.

Tämä luku on keskittynyt ”tavallisiin” menneiden elämien tapauksiin. Seuraava luku keskittyy ”epänormaaleihin” tapauksiin, joissa asiakas on saavuttanut edelleen arvokasta tietoa ongelmiansa käsittelyssä, vaikka alitajunta viekin heidät niiden pariin epätavallisia ja tuntemattomia reittejä pitkin. Matkan varrella se tarjoaa myös korvaamatonta informaatiota uteliaalle tutkijamielelteni ”kadonneesta” tai tuntemattomasta tiedosta.